

MARIA PONS TREURE LA POLS

Bombes

FACI CALOR o fred, les amigues ens continuem trobant per parlar de tot allò que ens agrada o bé ens amoïna. Però, hem canviat les tasses de cafè amb gel per les tasses de cafè fumejant.

La Júlia comenta: "Aixecar-se cada matí amb l'encapçalament dels diaris parlant de la barbàrie de la guerra és totalment depriment." La Carme replica: "Guaita si és depriment que, jo que no puc llegir res durant tot el dia i ho he de fer a la nit, just abans d'anar a dormir, hauré de deixar de fer-ho; ja que aquestes notícies em provoquen malsons." "Què somies?", pregunta la Roser intrigada.

La Carme respon: "Somnio que el meu home, jo i la meva filla ens despertem a causa d'un estrèpit eixordador. En el somni la nena és tot just un bebè. El soroll ens causa la impressió que la terra s'ensorra. Sortim de casa, a correuita i l'ai al cor. Ja al carrer ens adonem que el xivarri l'ha causat una bom-

ba que ha caigut sobre l'edifici contigu al nostre. En el seu lloc hi ha una muntanya de runa i mobles trinxats. Nosaltres correm, volem allunyar-nos de les bombes i la metralla que xiula vora nostra. La nena plora. Fugim com esperitats sense nord ni brúixola.

*El soroll de
les bombes
ens forada
les orelles
i el cervell.*

*La por és
aterridora.*

*El cor ens
batega fort*

El soroll de les bombes ens forada les orelles i el cervell. La por és aterridora. El cor ens batega fort. Mentre correm ens trobem cossos inerts aquí i allí, des de bebès fins a vells. Les armes no distingeixen els anys. El camí és ple de morts i malferits. El color vermell de la sang pinta la terra. Fugim de les bombes com les llebres fugen dels llebrers. Deixem de sentir-nos persones per passar a ser conills que intenten escapolar-se dels caçadors. No tenim menjar. Ens alimentem d'alguns bulbs que trobem mig soterrats i de les herbes que creixen vora una séquia de color marró més espessa que líquida. Passem uns dies amb una por aterridora. Després, acabem en l'absoluta indiferència. Tenim gana i set. Però ja no correm. Hem arribat a un punt que ja ens és igual, viure o morir." La Berta exclama: "Òndia, noia, *quelle horreur!*, que dirien els francesos."

La Júlia comenta: "La meva neta de sis anys, pregunta per què hi ha guerra si els que manen es poden asseure i parlar." L'Emi, conclou: "No s'asseuen a parlar perquè són, entre altres moltes coses, uns egòlatres que es mouen per uns interessos espuris que no sabem ni ens diran."